

подхвърляли подигравателни думи и съ това правѣли мжката на Исуса по-голѣма, отколкото болкитѣ огъ ранитѣ му. Между толкова хора нѣмало нито единъ, който да го съжали, който да пролѣе поне една сълза заради незаслуженитѣ му страдания.

Подигравалъ се съ Него и единиятъ отъ разбойниците — този, който е билъ отъ дѣсната му страна. Той се обърналъ къмъ Исуса и Му казалъ:

— И Ти си билъ Синъ Божи. Какъ можа да измислишъ това! Ако си Синъ Божи, хайде, слѣзъ отъ кръста и спаси себе си и насъ. Тогава ще ти повѣрвамъ.

И се изсмѣлъ злобно.

Исусъ нищо не отговорилъ, но другиятъ разбойникъ, който билъ отъ лѣвата страна на Исуса, се обърналъ и му казалъ:

— Мълчи! Не те ли е срамъ! Нѣмашъ ли поне малко милостъ въ сърдцето си? Ние и двамата сме разпнати справедливо, защото сме разбойници, а тоя човѣкъ е невиненъ и Неговитѣ страдания сж незаслужени. Поне въ последния си часъ не бжди злъ.

Тогава Исусъ се обърналъ къмъ разбойника, който билъ отъ лѣвата му страна, и му казалъ!

— Истина, истина ти казвамъ: още днесъ ти ще бждешъ заедно съ Мене при нашия Небесенъ Баща.

Този разбойникъ, самъ подложенъ на мжки и смъртъ, билъ единствениятъ човѣкъ, който съжалилъ Исуса въ последния му часъ. Съ своето добро сърдце и справедливи думи той възвърналъ вѣрата на Исуса въ човѣка. И въ предсмъртния си часъ Исусъ се обърналъ къмъ Бога съ молба да прости всички, които сж му причинили страдания.

Този разбойникъ билъ сжщото онова дете, което преди тридесетъ и три години сукало отъ млѣкото на Божията майка.

Останалъ сираче, подхвърленъ на улицата, презъ живота си той извършилъ много злини и станалъ разбойникъ. Но въ душата му все още не билъ огасналъ оня лжчъ на милосърдие и справедливостъ, запаленъ тамъ преди тридесетъ и три години отъ Божията майка чрезъ светото млѣко, което той сукалъ наредъ съ Исуса.

Ценко Цвѣтановъ